

MARKÓ BÉLA

A kert dicsérete

Torkomba nyomnám ujjamat, s hiába,
mert akkor is csak azt öklendezem fel,
amit megettem, s úgysem láthatom
belülről, hogy ki is vagyok valóban,
bár mindenféle váladékot, könnyet
meg gennyet, nyálat, taknyot, verejtéket
szivárogtat, de rejti önmagát,
saját magamtól bújtat engem, így kell
valahogy mondanom, és nem segít
ezen se kés, se tű, se olló, hogyha
körömdarab vagy szürkés hajcsomó
marad utánam még a mosdókagyló
tört porcelánján, végképp idegen,
s nem érzek semmit, sem sajnálatot,
sem perverz kielégülést, mélyebbre
viszont már nem hatolhatok sehogy,
csak vájkálok magamban mindenütt,
ilyen-olyan üregben, száj és végbél
között, bejárat és kijárat, nem több,
inkább hiány csak, pedig milyen jó
lehet most bent a gyíkok villanásnyi,
szürkészöld surranását nézni csendben,
figyelni, hogy a rémült verebek
egyszerre felröppennek, aztán lassan
megnyugszanak, s egy fára visszaülnek,
mégis belül kerültem hát, kitágul
köröttem minden, egyet-egyet dobban,
akár a szív, és körbenyargal vígan
a szúrós bokrok közt egy kiskutya,
nem kint van ez, nem messze, nem magány,
hanem körülhatárol, mint a bőr,
s beenged, mint a rozzant léckerítés,
és lélegeznek mind a pórusok,
ide-oda járok a nyersanyagban,
ahol még nem fordult meg senki eddig
egyetlen pillanatra sem, hiszen
aranyeső vagyok és orgona,
olykor japánbirs, olykor gyöngyvirág,
vagy rothadt szilvák, meghasadt diók,
s bent vagy te is, ne hagyd meghalni a
szétrajzó hangyabolyt, amely akár
sokmilliónyi agysejt, összehordja
az illatot, az ízeket, a zsongást,

a zengést és a szikrázást, majd ott lent
hatalmas árnyékot borít reám,
és valahára megtapogatom
a síkos húst, a véres csontokat,
hús idegszálon csúszik a kezem,
ha nem lehet másképpen, legalább
ily módon élek egy irdatlan kertben,
esőben, hóban, esti suttogásban
vagy éjszakai verdesésben, ennyi
vagyok, s nem is kell több már ennél, mindegy,
mi lesz, mert végül az sem számít majd, hogy
az én testem vagy a tiéd, kifekszem
a zsenge fűbe, ágyékom, hónaljod,
tarkód pihéihez szorítom arcom.

